

Ivan Skuhala,

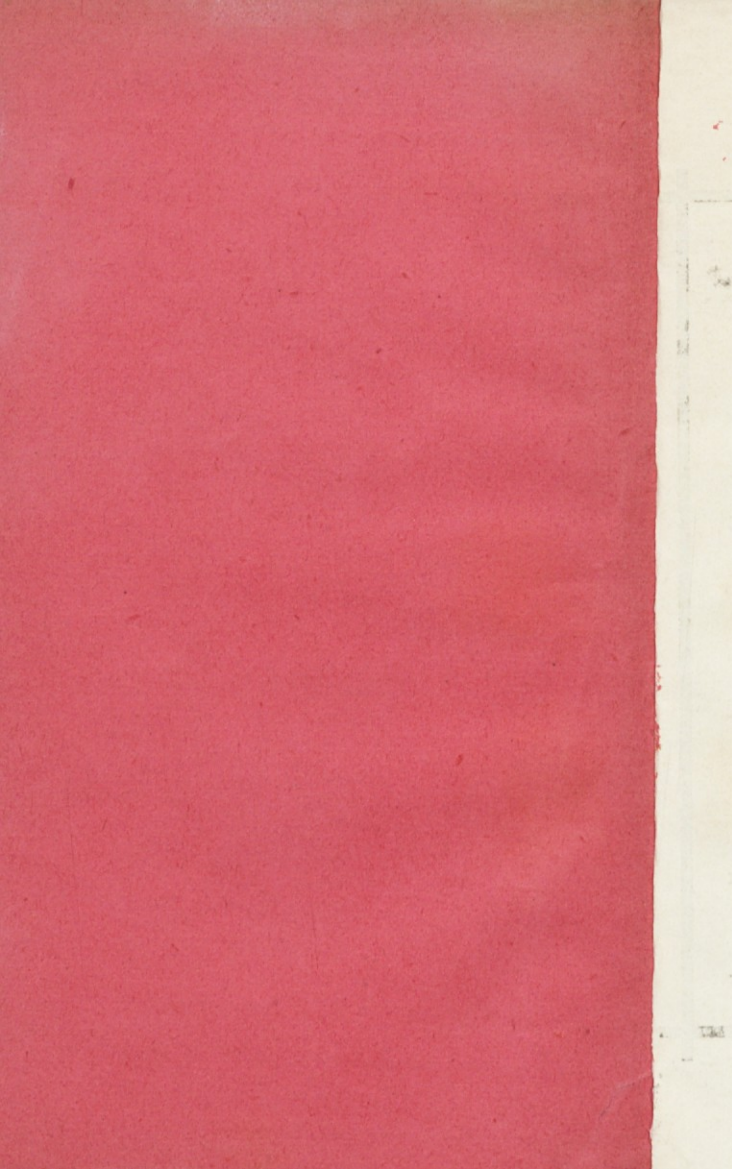
kn. šk. duhovni svetovalec, župnik
in dekan ljufomerski.

Življenjepisne črtice.

Prijatelju v spomin načrtal prijatelj.

Ivan Skuhala,

kn. šk. duhovni svetovalec, župnik
in dekan ljutomerski.

Rojeni 15. avgusta 1847 pri sv. Tomažu,
so umrli v Ljutomeru dne 18. febr. 1903.

Ivan Skuhala,

kn. šk. duhovni svetovalec, župnik
in dekan ljutomerski.

Življenjepisne črtice.

Prijatelju v spomin načrtal prijatelj.

Z dovoljenjem preč. kn. šk. lavantinskega ordinarijata
v Mariboru, dne 21. marca 1903, šte. 902.

V Mariboru 1903.

Založil Je.nej Voh. — Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

10877a

„Laudemus viros gloriosos.“

„Hvalimo sloveče može.“ (Modri Sirah 44, 1).

„Amicus fidelis, protectio fortis: qui autem invenit
illum, invenit thesaurum.“

„Zvest prijatelj je močna bramba; in kdor ga je našel,
je zaklad našel. (Ibidem 6, 14).

D73 52/1950

V V O D.

Dne 18. svečana 1903 zjutraj je preminol v župnišču ljutomerskem mnogočastiti gospod dekan I v a n S k u h a l a, mož, ki je bil od Boga prejel nenavadnih darov uma in srca, s katerimi je skrbno gospodaril, dokler so mu telesne moči pripuščale. Žal, da je že koncem prvega leta svoje duhovniške službe bil prisiljen, za par mesecev izpreči, da si je nekoliko pokrepil onemogle telesne moči. Leta 1875. je prestal, preden je bil nastopil službo profesorja bogoslovja v Mariboru, hudo bolezen, ki mu je zapustila svoje zle nasledke za vse žive dni. Ko so se mu bili poslednjič, ob priliki pogreba gospoda poštarja Škrlec pri Sv. Tomažu, leta 1887. konji splašili in je bil tako nesrečno padel z voza, da si je nogo zlomil, dolgo časa ni nič mogel hoditi. Nasledek je bil nenaravna njegova razsežnost, ki mu je končno vtopila srce. Iskal je štirikrat pomoči v Marijinih toplicah na Češkem. Prvo-krat (l. 1899) je bil zdätne olajšave dosegel; drugo leto že manj, tretje in četrtokrat pa skoro nič. Začel ga je spomin zapuščati in konec življenja se mu je vedno bolj približeval.

Dne 16. februarja t. l. je za par minut še prišel s postelje bolečin, a že drugi dan je postalo njegovo stanje jako kritično. Kri mu je silila na možgane. Prevideli smo ga slovesno s sv. zakramenti za umirajoče. Bil je dovolj pri zavesti tisti večer še do polnoči. Kmalu po polnoči pa je nastopil smrtni boj, ki je ob $3\frac{1}{4}$ na 4. uro, dne 18. februarja, končal blago življenje, katero je zapustilo široke sledove njegovega delovanja na cerkvenem, narodno-gospodarskem, posebno pa še na našem slovstvenem polju.

Mlada leta.

Rodil se je pokojni dekan Skuhala dne 15. avg. 1847. na Hujbarju, selu župnije Sv. Tomaža pri Veliki Nedelji, od poštenih kmečkih starišev. Prvi šolski pouk je dobival v Runčah, podružni šoli župnije velikonedeljske, kjer je krščanski nauk učil sloviti dekan Peter Dajnko. Nemškega jezika se je začel učiti na glavni šoli v Radgoni.

Nekoč je šel mali Ivan iz Radgone po zimi pešč domu na počitnice. Gredoč ga je zaščenila noč. Blizo Lokavcev mu pride velik mož naproti. Naš Vanek se ga močno prestraši, a napravi se korajžnega in krepko pozdravi: Hvaljen bodi J. Kr.! Kmet mu prijazno odzdravi ter ga vpraša, kam da tako pozno v noč hodi. Mali dečko mu pove, da gre iz Radgone v Hujbar na počitnice, a da ga je noč zalezla. Kmetič, kateremu se je

fantič usmilil, reče: Veš kaj! Ti nocoj ne moreš do doma priti. Hodi z menoj. Pri nas boš prenočil in jutre boš zgodaj šel domu. Ker so Ivaneka noge že močno bolele, je to povabilo silno rad sprejel. Ko pa prideta na kmetičev dom, takrat je njegovo veselje prikepelo do vrhunca. Imeli so tisti večer pri kmetu «koline» in so našemu došlecu postregli z najboljšimi jedili. Drugo jutro je Ivan zgodaj vstal, da bi kmalu videl svoje ljube stariše. Oni dobri hiši v Lokavcih pa je do smrti ostal hvaležen za njeno gostoljubnost.

Gimnazijske in bogoslovske šole je v Mariboru izvršil vse s pohvalo. Z dovoljenjem sv. rimske stolice je bil že dne 21. julija l. 1870 v mašnika posvečen. V svoji rojstni župniji je potem v nedeljo, dne 21. avgusta 1870, pel novo sv. mašo, na katero se je vedno z veseljem spominjal.

Prva služba.

Ko je bil še tudi četrto leto bogoslovskih šol z enako pohvalo dovršil, poslali so ga pokojni knezoškof Jakob Maks. na odlično kapelanijo v Žalec. Tam je vsaki dan hodil v romarsko cerkev M. B. v Petrovčah sv. mašo služiti. Ob nedeljah in praznikih je zjutraj v tej cerkvi pridigoval, popoldne pa »pri fari« razlagal krščanski nauk. To skrb je imel tam takrat mlajši g. kaplan. Navzel se je pokojni posebne pobožnosti do petrovške Mat. Božje.

Župnik v Žalcu so bili takrat, že tudi pokojni, gosp. Jožef Jeraj, nekdam kn. šk. pridvorni kapelan in škofiji tajnik, pozneje pa kn. šk. konzistorijalni svetovalec in častni kanonik. Živeli so jim še oče, po domače Mokrin pri mostu, ki pelja iz Rečice čez Savinjo v Nazarje. Kot pravi Rečičan so bili Jerajev oče velik častilec «kokarske M. B.», ki se časti v stari rečiški podružnici v Kokarjah. V dolgih zimskih večerih so se vsi zbrali v župniški obednici ter so stari oče zapeli pesem o srečnem vojaku, katerega je kokarska M. B. rešila iz turške sužnosti, g. kapelan Skuhala so pa pesem spremljali na goslih, s katerimi so se takrat bavili. Bili so to veseli večeri, o katerih so pokojni gospod dekan radi pripovedovali.

Ker je pa bila tista zima nenavadno mrzla, se je gospod kapelan Skuhala nalezal hude hripe, katere se ni nikdar popolnoma znebil. Bil je primoran, kakor smo že omenili, za par mesecev izstopiti iz duhovniške službe in si zdravja iskati pri čč. usmiljenih bratih v Gradcu. Deloma ga je bil tudi našel.

Ostal je pokojni gospod dekan s samostanom čč. usmiljenih bratov v Gradcu vedno v tesni zvezi. Večkrat je tam iskal pomoči in je je tudi našel. Zato je pa tudi čč. usmiljene brate, če so prišli v Ljutomer na zbirco, vselej prijazno vsprejel v svojo hišo in jim gostoljubno postregel. Tako se je zgodilo, da je pri njegovi smrti in pri pogrebu prisostoval usmiljen brat č. Fr. Kalist.

„Konjice, zlate Konjice.“

Meseca septembra 1872 je vnovič nastopil duhovniško službo kot II. kapelan v Konjicah. Pokojni g. stolni prošt Sorčič so ga v zasebnem pismu priporočili rajnemu č. g. nadžupniku Rozmanu, češ, da je še mlad (na letih), a da je mož (po vedenju). To je pokojni g. Skuhala pokazal pri vsaki priložnosti, posebno pa pri nagli smrti nam nepozabnega gospoda nadžupnika Jožef Rozmana. Ohranil je svojo mirnodušnost, iz katere ga pač nobena nesreča ni mogla spraviti. Med največjim hrupom, ki je šumel okoli nadžupnišča v Konjicah, ko so na dražbi prodajali nadžupnikovo zapuščino, spisoval je kapelan Skuhala Rozmanov »Životopis«, knjižico, ki je po pravici obrnila pozornost prečast. knezoškofijstva na mladega nadepolnega pisatelja.

Ko so dne 7. februarja 1875 prevzeli rajni g. dr. Josip Ulaga, dotlej profesor bogoslovja v Mariboru, podeljeno jim nadžupnijo konjiško, so bili tedanji kapelan, gosp. Skuhala, poklicani za profesorja bogoslovja v Maribor.

Velika nezgoda, ki jih je bila zadela pri vračenju njihove stare hripe, — s kropom so si bili noge hudo poparili — ona jih je ves postni čas l. 1875 zadrževala v Konjicah. Še-le po veliki noči smo jih prepeljali v Maribor, kjer so bogoslovce 3. leta učili moralke. Med prvimi slušatelji pok. profesorja Skuhala so bili tudi naš sedanji premil. knez in škof lavantinski,

g. dr. Mihael Napotnik, ki so še tisto leto, na praznik Marijinega Vnebovzvetja, peli v Konjicah svojo prvo ali novo sv. mašo.

Ravnatelj kn. šk. dijašk. semenišču.

Leta 1877 se je v Mariboru postavilo novo dijaško semenišče, ki se je otvorilo dne 1. maja 1878. Profesor moralke, g. Skuhala, so bili postavljeni njemu za ravnatelja. Naj podam tukaj odlomek lista, katerega je novemu g. ravnatelju kn. šk. dijaškega semenišča bil pisal mož, ki sedaj sam vodi veliko »katoliško semenišče« z dobrim vspehom. Pisal je pa takole: »Istinito me veseli, da so te na tako važno mesto postavili. Poznam te, da nisi zasedene krvi in mlačnega duha — ne izmed onih, ki po jožefinsko sedijo za pečjo in negujejo mir z zemljo vso.« — Poznam te duhovna prave korenine, katoliških nazorov in krepke volje. Prepričan sem torej, da boš v novem položaju marljivo in blagonosno posloval za Gospodov vinograd.« Pristavi pa č. gospod opombo, da to ni le njegova lastna sodba, ampak je sodba še bolj izkušenih mož, ki so bili g. Skuhala dovolj spoznali. Dal mu je potem še prav koristnih navodil, katerih se je pokojni gospod ravnatelj držal v svoji službi, kolikor mu je le bilo mogoče. Že v jeseni l. 1878 so dobili za tovariša sedanjega ravnatelja večega semenišča, preč. gosp. dr. Jan. Mlakar-ja. Blizo osem let sta v lepi slogi vodila mlado semenišče in vzpodredila lepo

število pridnih bogoslovcev, poznejših kapelanov, sedaj skrbnih župnikov ali učenih profesorjev.

Izlet v Trst in Benetke.

Tisti dan (1. maja 1878), ko so v Mariboru odvarjali novo kn. šk. dijaško semenišče, sem pisec teh vrstic moral v Konjicah izpreči iz svoje službe in prestopiti v začasni pokoj. Podal sem se najpoprej na Slatino. Sredi meseca junija sem se od tam preselil h čč. usmiljenim bratom v Gradec. Tam sem se sošel z našim premil. knezoškofofom, ki so se takrat pripravljali kot c. kr. kurat vojaške bolnišnice šte. 15 na pot v Bosno in Hercegovino. Predno so pa naš premil. knez in škof odrinili iz Gradca proti Siseku, sem se jaz preselil h čč. usmiljenim bratom v Šent-Vid na Koroškem. Tam gori sem ostal do srede avgusta. Takrat sem se vrnil v Maribor, kjer sva sklenila s tadanjim ravnateljem, g. Skuhala, da greva malo na Laško pogledat.

Drugi dan po cesarjevem rojstnem dnevu se odpeljeva v Ljubljano, tretji dan pa v Trst. Tam sva ostala par dni, da sva si mesto dobro ogledala. Vč. g. c. kr. profesor I. Gomilšak nama ga je razkazoval, je naju tudi v Miramar spremil.

Sklenila sva z rajnim g. dekanom, da se peljeva po morju v Benetke. Kupiva si vozni listkov po cekinu in pozno na večer se podava, prvokrat v svojem življenju, na morje.

Komaj se vozimo kake pol ure, se parnik malo strese, potem pa obstoji. Mornarji jamejo z verigami rožljati in čolnice v morje spuščati, ženske na krovu pa na glas jokati. G. kapitan nas je sicer tolažil, da ne bo nič hudega, a moj tovariš je pa le rekel: «Ali je nama tega treba bilo? Mar bi ne bila po železnici tudi lahko prišla v Benetke?» Pa vse najino modrovanje je bilo že prepozno. V dobri uri so stari parnik toliko popravili, da nas je — s triurno zamudo — srečno pripeljal na cilj najinega potovanja.

Nastanila sva se pri Tirolcu na slovenskem obrežju. Pridno sva si ogledovala slovito mesto z brezštevilnimi lepotijami. Šla sva tudi na nekdanji Markov stolp — a drugi dan sva oba zbolela. Gostilničar se je nama le smejal, češ, to bo kmalu dobro. Dal nama je skuhati hrastove ali taninove škorje. G. profesor Skuhala so bili takoj dobri, moj želodec je bil pa le še slabši. Na sv. Jerneja god sem še služil sv. mašo v cerkvi sv. Marka, potem sva jo pa ukrenila z železnico v Padovo in od tam proti Gorici. S Kostanjevice sva željuo gledala na Sv. Gore, a nobeden si ni upal v oni vročini se podati tje gori na božjo pot. Po noči, ko je bilo bolj hladno, sva se prepeljala čez Kras v Ljubljano. Od tam sva se drugi dan napotila z gorenjsko železnico na Brezje in Bled, kjer je raj. gospod dekan obhajal na god Glavo-seka sv. Janeza svoj imendan. Na večer tistega dne sva že spala pri čč. usmiljenih

bratih v Šent-Vidu na Koroškem, ker se v Trbižu in Beljaku nisva mudila. Obiskala sva gredoč še Celovec in tamošnje slovenske rodoljube, na večer 31. avgusta 1878 sva pa bila zopet v kn. šk. dijaškem semenišču v Mariboru.

Župnik in dekan.

Dne 31. decembra 1885 so čast. gospod Franc Šrol, župnik ljutomerski, umrli prav nagle smrti. Vse svoje imetje so pod posebnimi, za njihovega naslednika prav ugodnimi pogoji, sporočili kn. šk. dijaškemu semenišču v Mariboru. Pokojni gospod Skuhala so to priliko porabili, da so na bogoslovski stolici napravili prostor mlajši sili in so se povrnili v pastirstvo, do katerega so se bili pri pokoj. gosp. nadžupniku Rozmanu navzeli velikega veselja.

Na praznik Marijinega Oznanjenja (25. marca) 1886 so bili slovesno umeščeni za župnika starodavne župnije ljutomerske.

Leta 1887 so stopili mnogočastiti gosp. Jožef Simonič, kn. šk. duhovni svetovalec, župnik in dekan pri Sv. Juriju na Ščavnici, odlikovani z zlatim zaslužnim križem s krono, v stalni pokoj. Kn. šk. dekanijski urad se je takoj nazaj prestavil v Ljutomer, in mč. g. Ivan Skuhala, ki so bili že dne 23. oktobra 1886 imenovani kn. šk. duhovnim svetovalcem so postali dejanski dekan ljutomerski. Vsa častita duhovščina vsega dekanata je

to imenovanje pozdravila z veliko radostjo, ker je poznala bistro glavo in preblago srce novega gospoda dekana. Tuti Ljutomeržani so se po tem odlikovanju čutili počeščene.

Kakor nekdam v Žalcu, tako so tudi v Ljutomeru župnik Skuhala vsako nedeljo predin popoldne oznanjevali besedo božjo, so pridno bolnike prevedovali, neutrudno grešnike vabili k spovednici in še med otročiče v šolo zahajali. Zraven tega so si mnogo prizadevali, hišo božjo obnavljati in olepšavati. Posebno pa so dajali svojim župljanom vzgled umnega in varčnega gospodarja in požrtvovalnega vinogradnika. To je prepotreben dar božji za župnika na župniji, kjer ima 18 oralov cerkvenih in ravno toliko nadarbinskih vinogradov oskrbovati. Bog je blagoslovil delo njihovih rok. Zadnja leta je pa Bog vzel svojega služabnika v šolo velikih križev in nadlog. Posebno grozno jih je bolelo, ko je hudobna roka njihov rojstni dom vpepelila in so jim ljubi oče vsled grozних opeklin, rekel bi, umrli mučeniške smrti. Ni čuda, da jim je srce jelo pešati pri takih udarcih, pri takih nezgodah. Pa oni so ostali mirni in popolnoma udani v božjo sveto voljo.

Ko so l. 1901 meseca majnika tretjič došli v Marijine Lazne, (to so toplice »Marienbad« na Češkem), kjer so pri čč. usmiljenkah od sv. Križa v mestni bolnišnici imeli svoje varno zavetje,* prihitela je za njimi žalostinka, da so v Ljutomeru zgorele orglje

* Glej: Dodatek str. 27.

in da je župnijska cerkev vsled hudih poškodb uradno zaprta. To jih je pri vsi njihovi ravnodušnosti toliko vznemirilo, da so pred časom zapustili toplice in se povrnili k svoji prežalostni čredi, jo tolažit in ji v sili pomagat. Po veččakah so dali vso škodo pregledati in ceniti, potem pa sestaviti modrih načrtov, po katerih bi se dala storjena nesreča popraviti. Najeli so razumnih zidarjev, spretnega zlatarja in podobarja, ki so vsi z združenimi močmi v kratkem času dali ožgani cerkvi lepše lice, kakor ga je imela pred požarom. Sedaj se je pokazalo, kako dobro je, če si človek v srečnih dneh ve kaj prihraniti za čas sile. Pokojni dekan Skuhala so takoj pri mojstru Brandl-nu v Mariboru naročili nove orglje, slikarja Horvata so pa poklicali, da je popravljeno cerkev v novič lepo poslikal. Njih lepa navada je bila, da se je takoj poravnal račun, ko je bilo naročeno delo dovršeno.

Sv. misijon v Ljutomeru.

Ko so si bili pokojni gospod dekan Skuhala župnijsko cerkev tako lepo pomladili, da so ž njo imeli veliko veselje, sedaj so jeli misliti še na duhovno ponovljenje svoje drage črede. Zaposlili so si pred vsem pri preč. kn. šk. ordinarijatu v Mariboru dovoljenja in potrebnih predpravil za obhajanje sv. misijona, kakoršnega že ni bilo v Ljutomeru od časa pokojnega g. župnika Šrola. Na-to so si naprosili čč. gospodov misijonarjev iz

družbe Jezusove iz Ljubljane. Vse je bilo lepo priskrbljeno. Ko pa naznanijo sv. misijon politični gosposki, jim ta odpiše, da zdaj ne more biti, češ da razsaja med otroki nalezljiva bolezen. Ta odgovor spravi je vedno krotkega gospoda dekana na noge. Napisali so priziv v Gradec, češ, da nobena šola ni zaprta, da tudi za nalezljivimi boleznimi ni umrl ne eden otrok ne, da se sploh ne ve za nalezljive bolezni. In res, v Gradcu so uslišali pritožbo rajnega gospoda dekana in so dovolili sv. misijon ob določenem času. Le šolarji se ga skupno niso smeli vdeleževati, pač pa v družbi starišev in sorodnikov.

Šesto nedeljo po veliki noči, dne 11. maja 1902, se je začel sv. misijon in binkoštni ponedeljek se je prav slovesno sklenil. Vdeležba je bila vseskozi velikanska. Ni dvomiti, da je tudi mnogo dobrega duhovnega sadu obrodil. Binkoštni ponedeljek na večer sta pa začela čč. gg. misijonarja iz družbe Jezusove: o. Jakob Verhovec in o. Janez Kunstelj, razlagati večne resnice tudi v nemškem jeziku. Ljutomeržani, ki razumejo nemški, so se teh pridig prav skrbno udeleževali. Tako so pokojni gospod dekan pokazali, da so jim vsi župljani jednako pri srcu, ali že govorijo slovenski, ali pa nemški: da le Bogu lepo služijo.

Zadnja pot na Češko.

Kmalu po dokončanem svetem misijonu so se pokojni gospod dekan Skuhala zopet

podali v Marijine Lazne na Češko. Vrnili so se — navidez — pokrepčani. Obiskali so vse župnije svojega obsežnega dekanata, da so opravili poskušnje iz krščanskega nauka in da so pregledali cerkve in njihovo imetje. Vdeležili so se dne 10. avgusta 1902 še zlate sv. maše našega preč. g. stolnega prošta, monsignora Lavrencija Herg v Središču, kjer smo se razveselili, ko smo jih zagledali v svoji sredini. Bilo je upati, da še toliko ozdravijo od svoje bolezni, da bodo vsaj par let še mogli delovati v vinogradu Gospodovem. Ob novem letu so pisali svojemu prijatelju, da se tako dobro počutijo, da jim to leto ne bo treba več hoditi v češke toplice. Kdo bi si bil mislil, da res ne bodo več mogli tje gori priti. Odkar jim je preč. kn.-šk. ordinarijat, v porazumljenju s ces. vlado, bil dal tretjega gospoga kapelana, gospodu dekanu ni bilo več treba pridigovati, a bili so k temu vedno pripravljeni. Kajpada jim pridni gg. kapelani niso pustili več na leco zahajati, ker niso bili v stanu prebrati berila in sv. evangelija, da ne bi bili na leci — zaspali, ker zaspanec jih je hudo motil, koderkoli so hodili, karkoli so počeli. Bil je to nasledek njihove srčne hibe, ki jih je že parkrat bila spravila blizu groba, a jim zopet za nekaj časa prizanesla.

Gospoda dekana zadnji dnevi.

Ker se dela nikoli niso izogibali, ni čuda, da so poleg svojih stanovskih dolžnosti si

dali še marsikateri drugi posel naložiti. Tako so n. pr. že več let opravljali službo blagajnika pri krajnem šolskem svetu, so bili ud okrajnega šolskega sveta, predsednik »Čitalnici« in član pri raznih odborih in društvih.

Kakor so radi zahajali v družbo duhovnikov, tako jih je veselilo, če so ti radi k njim prihajali. Tudi med svoje župljane so radi hodili in se z njimi veselili pri njihovih poštenih veselicah. Še v četrtek, dne 12 febr., so bili na poštenu kmečki gostiji, ne da bi bili tam jedli in pili, samo le, da so svoje predrage jim svate počastili in razveselili.

V soboto, dne 14. febr. jih je bolezen hujše napadla; a ker so je bili navajeni, niso mnogo nanjo porajtali. V nedeljo je postala pa tako huda, da niso več mogli v cerkev iti. V ponedeljek jim je bilo malo odleglo, a v torek napovedovala se je že nemila smrt. Domači zdravnik, gosp. dr. Chloupek, pokliče prvega, pokliče drugega gospoda tovariša. Vsi so spoznali stanje kot jako opasno, a upali so, da krepka narava premaga še te napade, kakor jih je že toliko odbila. Umni zdravniki so poskusili vse, kar so vedeli in znali; vse je ostalo brez uspeha. Zato jim nismo dalje pridržavali sv. zakramentov za umirajoče. Pred vsprejemom sv. popotnice so še na glas molili za svojim zvestim prijateljem pripravljalne molitve in so razločno povedali, da nimajo nobenega sovraštva do nikogar in bi vsakega radi prosili za odpuščanje, če bi vedeli, da so koga kedaj razžalili. Šele na to,

ko so presladko ime: Jezus izgovorili, so prejeli sv. papežev blagoslov za sv. odpustke v zadnji uri. Vse to se je vršilo v torek večer vpričo treh častitih mašnikov, blizu vseh njihovih poslov in več prebivalcev trga ljutomerskega. Na to so do polnoči prav mirno spali. Če jih je kdo kaj vprašal — kar se je moralo glasno zgoditi, ker kri, ki jim je silila v možgane, jim je bila večinoma vzela posluš — so le s kratkimi besedami odgovorili, pa takoj zopet zaspali. Na vprašanje, če jih kaj boli, odgovarjali so vedno: nič!

Smrt gospoda dekana.

Tako je napočila sreda, dne 18. februar. Moči so gospodu dekanu očitno ginile. Blagi g. dr. Chloupek še enkrat brizgne življenskega toka (eterja) oslabelemu srcu na pomoč, a bilo je vse zaman. Začel se je smrti boj (agonia). Zbrali smo se vsi prebivalci obširnega župnišča okoli smrtne postelje in smo opravljali cerkvene in zasebne molitve za umirajočega. Še enkrat odprejo gospod dekan že dolgo zatisnjene oči — pogledajo mrtvaško svečo in nas okoli stoječe in klečeče, oči zopet mirno zatisnejo in zaspijo v Gospodu.

Grozen jok se je oglasil po vsej hiši, ko je gospod zdravnik naznanil, da je blago srce nehalo za ta svet biti. Opravile so se iz obrednika prve molitve za rajnega gospoda dekana, potem pa smo stopili v posvet za stran dostojnega njihovega pogreba.

Priprave za pogreb,

Vsi skupaj smo odprli železno blagajno, da smo iz nje vzdignili pokojnikovo oporoko. Ker v njej ni bilo posebnih naročil zastran pogreba, smo določili, da se v okrašeni leseni krsti pokoplje truplo na domačem pokopališču, poleg velikega križa, kjer že več čč. gg. duhovnikov počiva.

Čas pogreba se je nastavljal na petek, dne 20. febr. ob pol 10. uri predpoldne. Medtem se je položilo truplo v župnijski pisarni, tik smrtne sobe, »na pravdo« ali na mrtvaški oder.

Ko je bil stari cerkvenik obzvonil dan, zapel je turobno veliki zvon, ki je nesel žalostno naznanilo po široki župniji ljutomerski, da so toliko ljubljene in globoko omilovane gospod dekan Skuhala preminoli. Ob 5. uri pa je pisatelj te knjižice pristopil k velikemu altarju osirotele župnijske cerkve in je prvi opravil nekrvavo daritev nove zaveze za dušni mir svojega dragega prijatelja.

Od vseh strani so ljudje vreli trumoma v župnišče, pokojnega gospoda dekana škropiti in »križati« — pa moliti za njih dušni mir in pokoj. Pretresljiv jok se je razlegal ves dragi dan. Gospod vodja c. kr. okraj. glavarstva, pl. Rainer, ki je za časa bolezni po trikrat na dan poslal prašati po stanju gospoda dekana, bil je prvi, ki je pismeno naznanil svoje globoko sožalje radi smrti njegove. Ravno to je storil g. Robič, ravnatelj Franc-Jožefove šole in še drugi. Mnogi so prihajali v

župnišče, da so osebno razodeli svoje globoko sočutje. Črne zastave so plapolale ne le raz župnišče in zvonik, ampak še z drugih hiš.

V četrtek so se »čitalniški« pevci vadili v petju, razna slav. društva so pa delala priprave za tužno svečanost. Tudi se je priredil mrtvaški voz, da se na njem drugi dan prepeljajo telesni ostanki pokojnega gospoda dekana od cerkve proč na domače grobišče. Vrla cerkvena ključarja Rajh in Slavič sta pa odbrala štiri enake, temne konje, ki bodo, čuvani od štirih ognjegascev, vlekli mrtvaški voz v pretužnem sprevodu. Smrtna tišina je počivala nad trgom ljutomerskim. Le zvonov milo petje je nosilo glas še prek meje zapuščene župnije in je tako sočutne sosede vabilo za v petek v Ljutomer na pogreb.

Pogreb gospoda dekana.

V petek, dne 20. februarja, je bil jasen zimski dan. Tanka snežena skorja, ki je pokrivala polje in ravan, se je solzila pod toplimi žarki milega solnca. Poti so bili zato kmalu postali mehki in polzki; a to ni zdrževalo ljudstva od pogreba. Od vseh strani je trumoma vrelo v Ljutomer. Iz Babine, Cvena-Krapja, iz Noršinc, Cezanjevc in iz Stročje vesi, od Sv. Križa in še od drugod si videl požarnice ali ognjegasna društva stopati proti Ljutomeru, da se v družbi z ljutomersko požarnico vdeležijo žalostne sijajnosti. Od Svetinj so prišli tamošnji veteranci celo s svojo dobro vbrano godbo.

Medtem so pa tudi mnogočastiti duhovniki dohajali od vseh strani, da skažejo svojemu predragemu sobratu zadnjo čast. Našteli smo jih 42, čeprav prekmurski čč. gospodje sosedje niso mogli ta dan od doma, ker so po svojih cerkvah praznovali petindvajsetletnico papeževe izvolitve. Imena častitih gg. duhovnikov, ki so se vdeležili tega pogreba, najdeš ob koncu knjižice.

Točno ob pol 10. uri je g. kanonik Jernej Voh iz Maribora,* v veži župnišča slovesno blagoslovil zemeljske ostanke svojega starega prijatelja, na to so pa čitalniški pevci na trgu pred župniščem zapeli pretresljivo žalostinko svojemu predsedniku v slovo. Bridek jok je spremljal pesem in z venci obloženo krsto, v kateri smo prenesli hišnega gospodarja v zapuščeno župnijsko cerkev, da tam opravimo predpisane cerkvene molitve in se od njega dostojno poslovimo.

Ker prostorna cerkev ni bila v stanu polovice pogrebnikov vsprejeti, so vrli požarniki zastražili pot po sredi cerkve, da je bilo gg. pevcem in mašnikom mogoče do velikega altarja priti; obsežno krsto so pa postavili sredi osirotele cerkve.

Nagrobница v cerkvi.

Ko so se bile mrtvaške molitve natančno po našem obredniku odpele, je stopil že ome-

---

* Sledečo poročilo je doslovno ponatisnjeno iz „Slov. Gosp.“ štav. 12, dne 19. marca 1903.

njeni g. kanonik Voh na leco, da je govoril nagrobnico, živim v tolažbo, rajnemu pa v slovo. Za rek si je odbral besede Kristusove: »Blagor krotkim, ker oni bodo posedli zemljo!« (Mat. 5. 4.) Začel pa je svoj nagovor približno tako-le:

Ves katoliški svet se danes veseli in raduje, da je ljubi Bog dal našemu sv. Očetu. slavno vladajočemu papežu Leonu XIII., učakati na prestolu sv. Petra nepričakovanih 25 let. V dolgi vrsti 262 njihovih prednikov je bilo le pokojnemu papežu Piju IX. tako, kakor sv. Petru dano, vladati cerkev božjo iz Rima 25 let. Zato danes naš premil. knez in škof v zboru ostalih gospodov kanonikov, častite duhovščine in vernega ljudstva pojejo v stolni cerkvi v Mariboru slovesno sv. mašo in zahvalno pesem: Te Deum. Taka hvala in zahvala kipi proti nebesom pa tudi iz milijona in milijona src pobožnih kristjanov vsega sveta. Vse se veseli in raduje, mi — mi — mi pa danes že tretji dan žalujemo in vzdihujemo nad bridko izgubo. Pa tudi po vsej pravici žalujemo in tugujemo. Vi, pošteni ljutomerski župljani, vi ste izgubili svojega dobrega očeta, ste izgubili svojega dušnega pastirja, mi pa smo izgubili duhovnega tovariša, milega prijatelja. Vsi skupaj smo pa izgubili moža, ki nam je bil vzor one čednosti, kateri je N. G. J. Kristus obljubil »zemljo živih« ali nebesa, rekoč: »Blagor krotkim, ker oni bodo posedli zemljo.«

V nadaljni razpravi je gospod govornik

predvsem povedal, kako sv. Avguštín in sv. Tomaž Akvinec označujeta krotkega človeka: »Krotki so tisti, pravita ta cerkvena učenika, ki se ne jezijo, se ne kregajo, se ne prepirajo, temveč rajši potrpijo in molčijo.« — Potem je vskliknil: »Prosim Vas, predragi mi poslušalci, povejte Vi, ki ste pokoj. gospoda dekana dobro poznali, ali niso bili oni takšen mož, ki se niso ne jezili, ne kregali, se niso prepirali, ampak so potrpeali in molčali.«

Nato je pridigar naslikal življenje pokojnikovo blizu tako, kakor smo je podali v predstojećih člankih.

Pri tem je pa pokazal iz življenja pokojnikovega, da je on znal tudi hud biti, kadar je njegov poklic to od njega tirjal, a on si je bil prilastil ono posebno lastnost, o kateri sv. Francišek Saleški tako lepo piše, da je znal grenke besede opomina poviti v sladkor ljubezni, da mu nihče ni mogel zameriti rezkih besed. Opisal je še pokojnikovo radodarnost in usmiljenje do ubožcev, ki mu bode izprosilo pri Bogu usmiljeno sodbo.

Konečno se je pa v imenu pokojnika zahvalil preč. duhovščini za tako obilno vdeležbo, posebno pa še mnogočast. gosp. Ant. Hajšek, čast. kanoniku in dekantu iz Sloven. Bistrice, ki bodo sedaj za pokoj. dekana peli mrtvaško sv. mašo in jih potem spremili do groba. Posebno zahvalo je pa tudi izrazil vsem njegovim bivšim gg. kapelanom,* zlasti

* Njih imena se nahajajo ob koncu knjižice.

zadnjim, ki so imeli z bolnim gospodom dekanom toliko usmiljenja in potrpljenja.

Zahvalil se je velecenjenim gospodom zastopnikom raznih p. n. oblastev, uradov in društev, ki so v tolikem številu prišli k pogrebu.

Zahvalil se je tudi gg. učiteljem in voditeljem raznih šol, s katerimi je pokojni gospod dekan živel vedno v lepi slogi in edinosti.

Zahvalil je slednjič vse poštene župljane, ki so pokojnega dekana ljubili kot svojega očeta, in spoštovali kot svojega modrega voditelja k časni in večni sreči.

»Naj ga ne bo med nami, je sklenil, kateremu bi se pokojni gospod dekan ne zahvalili danes skozi moja usta.« Priporočivši jih njihovi molitvi, je završil svoj govor s srčnim vzdihljajem, da se vidimo nad zvezdami, tam, kjer je krotkim prostor odbran za vse vekov veke.

Nato so pristopili že imenovani gospod kanonik Hajšek k altarju, da so ob asistenci čast. g. župnika Matije Karba, ljubomerskega rojaka in čast. g. Janeza Kunce, župnika od sosednjega Sv. Jurija na Ščavnici, služili slovesno mrtvaško sv. mašo. Pevci so vmes izbrano lepo peli latinske pesmi. Bog jim povrni stoterno! Konečno se je še sredi cerkve, pred mrtvaškim odrom, zapela pretresljiva »Libera«.

Sprevod od cerkve do groba.

Po sveti maši se je sestavil velikanski sprevod na pokopališče, ki leži skoro pol

ure od trga oddaljeno. Ker bi cerkveni ključarji in župani kot nosci bili komaj zmagali tako težo, se je prav ukusno priredil mrtvaški voz, katerega so štirje čili konji vlekli. Pred vozom je stopala dolga vrsta duhovnikov, pred njimi pevci, pred temi veteranci svetinjski s svojo dobro izvežbano godbo, pred njo požarne brambe. Za krsto si videl p. n. predstojnike cesarskih in avtonomnih oblastnij in uradov — potem mnogo tržanov in drugih odličnjakov. Za temi pa so šle zopet druge, praznično opravljene požarne brambe. Župljani so deloma pred, deloma za požarnimi brambami molili za dušni mir in pokoj svojega srčno omilovanega rajnega gospoda župnika in dekana. Izmed peterih šol so se sprevoda vdeležili skupno le učenci Franc Jožefove deške in dekliške šole, a človek bi bil mislil, da so se bili zbrali učenci vsega dekanata — toliko jih je bilo. Sploh se stari Ljutomeržani ne vedo spomniti, da bi bili kedaj toliko ljudi videli v trgu zbranih. Vkljub toliki gnječi se ni prigodila najmanjša nevolja ali nesreča.

Ko je žalostni sprevod došel do vhoda na pokopališče, so zopet cerkveni ključarji in župani ljutomerske župnije vzdignili tehtno krsto na svoje rame ter so jo prenesli h grobu, v katerega so spustili pozemeljske ostanke moža, ki je prerano opešal, prehitro zatisnil svoje oči; moža, ki nikdar ni iskal hvale pri ljudeh, a se tudi ni strašil njihove graje; moža, ki je hodil svojo pot, katero je

spoznal za pravo in se od nje ni dal za nič odvrniti ali premotiti.

Slovstveno delovanje.

Na polju našega domačega slovstva je pokojni gospod dakan Skuhala začel delovati že na gimnaziji, potem pa nadaljeval v bogoslovju; pa dolgo ni prišlo njegovo delovanje na luč.

Knjigo, katero je naša slavna družba sv. Mohorja izdala šele l. 1889 pod naslovom: »Življenje našega Gospoda Jezusa Kristusa«, je bil že l. 1871. spisal kot kapelan v Zalcu. V Konjicah je izdal Životopis rajn. nadžupnika Jožefa Rozman. Pisal je takrat prav marljivo drobne zgodbe za »Vrtec« in podlistke za »Slovenca«. Za politiko se ni nikoli hudo zavzemal, čeravno je vse njene pojave skrbno zasledoval in je za časa volitev znal svoj vpliv izdatno porabiti.

Za zlato mašo pokoj. frančiškana č. o. Celestina Fošnerja, je bil napisal v »Slovincu« daljši podlistek, ki je pozneje izišel v posebni knjižici pod naslovom: »Mladega Gašperja življenje in trpljenje.« Ljubljana 1884.

Mnogo je pisal za »Slov. Gospodarja«, posebno za njegovo »Cerkveno prilogo« pod znamko I. S—a., ali pa pod pisateljskim imenom: I. S. Gombárov. Ker je njegovemu dedu bilo ime Marka, je to ime rad prideval svojim junakom. Otrokom pa je rad pripovedoval o drotarju Marku.

Kratko pred svojim odhodom iz Maribora je, naprošen, še urno poslovenil Knechtove »Zgodbe sv. pisma«, ki so potem že štirikrat izišle pri Herderju v Freiburgu. Mnogo se je trudil tudi pri »Sloven. Prijatelju«, za katerega je bil več Rozmanovih pridig uredil, 65 govorov pa je priredil za natis iz zupščine svojega pokojnega prednika, g. Franca Cvetko, nekdanjega župnika ljutomerskega. Leta 1879 v »Sl. Pr.« priobčene pridige so večinoma Cvetkove, a l. 1881. skoraj same Rozmanove. Kar jih je pokojnemu monsignoru Andreju Einspieler preostalo, te je priobčil »Duhovni Pastir« v Ljubljani.

Ko sem bil ta sestavek že obelodanil, mi je še le prišla knjižica v roke, v katero so pokojni gospod dekan Skuhala zapisovali naslove vseh svojih slovstvenih izdelkov od leta 1867 do 1896. Pri vsakem spisu so povedali, ali se nahaja še v rokopisu, ali pa je že natisnjen. Pri poslednjih je natančno zaznamovana knjiga ali časnik, v katerem se nahaja dotični spis. Iz te knjižice, kateri so bili dali naslov: Veri, omiki in zabavi, izvemo da so rajni gospod dekan Skuhala pisali tudi pod znamkami: J. S. ali S. ali z znamenjem ☩. Razun v zgoraj navedene časnike pisali so tudi v nekdanji »Kres«, v knjige »družbe sv. Mohora« in v »Drobtinice«. V poslednjih najdemo njihov življenjepis pokojnega prelata Franca Kosar, stolnega dekana Mariborskega, »družba sv. Mohora« je pa priobčila iz njihovega peresa med drugim živ-

ljenjepis pokojnega stolnega prošta lavantinskega, g. Franca Sorčič, in življenjepis nadžupnika laškega, slovenskega Mecena, gospod Antona Žuža.

Pokojni g. dekan Skuhala so tudi spisali dva molitvenika za bogoljubno mladino, in so ocenil mnogo slovenskih, pa tudi nemških knjig. Bili so jako uren delavec. Niso bili izbirčni. So pa tudi druge pisatelje vselej prav milo sodili.

Naj počivajo v miru! Amen.

Dodatek.

S prvega potovanja pokojnega g. dekana Ivana Skuhala na Češko.

Naj tukaj še bolj na drobno razložim dogodek iz Marijanskih Lazni, dogodek, katerega sem bil v nagrobnici za rajnim gosp. dekanom Skuhala le bolj mimogrede omenil, a je vreden, da ga izvedo širši krogi. Prigodilo se je pa tako-le: Ko so pokojni gospod dekan leta 1899, po prestani hudi bolezni malo okrevali, jim je njihov zdravnik, gosp. dr. Farkaš, bil nasvetoval, da se podajo v Kar-

love Vare, toplice: »Karlsbad« na Češkem. Pisali so mi, da naj bi jih še tjegori spremil, kakor sem jih bil spremljal v varaždinske toplice takrat, ko so si bili nogo zlomili. Dasi težko, sem se vendar napotil ž njimi v daljno zdravišče. V Gradcu sva se gredoč zglasila pri čč. usmiljenih bratih. Sloviti nadzdravnik, č. provincijal o. Emanuel Leitner, preiščejo gosp. dekana in pravijo: »Za Vas niso Karlove Vare, za Vas so Marijanske Lazne.« Sklenila sva torej vkreniti jo v Marijanske Lazne; a tisto prvo noč sva ostala še v Gradcu. Pot naju je peljala z voznimi listki, katera nama je bil preskrbel blagi načelnik ljutomerske postaje, g. Čebiš, po raznih ovinkih. Kakor sva obračala, nisva drugi dan mogla dalje priti kakor v Eisenerz, štajersko mesto na zgornje-avstrijski meji. Tretji večer sva prenočila v Budjevicah in šele četrty dan sva dospela v Marijanske Lazne (Marienbad).

Na kolodvoru se vsedevala v omnibus-voz gostilne »zur Stadt Warschau«. Ko se pripeljeva pred omenjeni hôtel in se polagoma spravljava z voza, pokojni gospod dekan, ki je med potom skoraj ves čas spal, mirno reče: »Schlechte Aussichten«. V prvem trenotku sem menil, da gosp. dekan obsoja gostilno, pred katero sva se pripeljala in se nisem malo čudil, kako bi jo mogel obsoditi, predno je v njo stopil. Sedaj šele zagledam gostilničarja za svojim hrbtom — g. dekan ga je bil že poprej zapazil — in se komaj zdržim smeha, ker gostilničar je bil še dosti

težji in obsežnejši, kakor pokojni gosp. dekan. A vkljub temu je bil mož jako gibčen in postrežljiv. Vsprejel naju je jako ljubeznivo, nama odkazal primerni sobi in, kar je bilo največ vredno, napotil naju je k res modremu, zdravniku, gospodu dr. Ingerisch. Ta je rajnega gospoda dekana do dobrega preiskal, potem jim pa naročil, kako da se imajo zdraviti. Bili so tako vbogi, da so mi pri kosilu zaspali, ko so komaj šele žlico vzeli v roke, da, na javni cesti so obstali in — dremali. Ljudje so kar strmeli in z glavami majali, češ, s tem gospodom ne bo nič.

V petek, na god presv. Srca Jezusovega, dne 9. junija, sva začela z naročenim zdravljenjem. V soboto sem se hotel posloviti, ker se mi je silno mudilo domu. Pa kako se prestrašim, ker nihče ni hotel predobrega gospoda dekana prevzeti na svojo skrb — ne gostilničar, ne zdravnik. Brzobjavim po izvedenega strežnika, a bilo je brezvspešno. Bil sem v največji zadregi. V nedeljo sem stregel gospodu dekanu pri sv. maši, in sem videl, da v javni cerkvi ne morejo maševati, da ne bi jim drugi mašnik stregel. Kaj storiti? Jaz ne morem ostati tam gori, a druge pomoči ni od nikoder dobiti.

Tako premišljeva je grem iz cerkve M. B. v Marienbadu. Gredeč zapazim blizo izhoda na cerkveni steni kip sv. Antona padovanskega, čegar god se je že približeval. Poprosil sem ga tako srčno, kakor sem le mogel, hitre pomoči v tej veliki sili. Res, sv. Anton je po-

magal hitro in tako izvrstno je pomagal, kakor bi si ne bil nikdar mislil. Ko od nikoder ni bilo pomoči dobiti, grem zopet k našemu zdravniku, g. dr. Ingerisch-u, v posvet. Vprašam ga prav resno, ali naj še skrbim, da ostane g. dekan tukaj, ali naj ga takoj vzamem seboj. Zdravnik mi odgovori: »Bolezen je huda, č. gosp. dekan sicer ne bo več zdrav, a zdatno polahčanje bo našel, ako ostane tri tedne tukaj. Jaz ga ne morem vsprejeti na svojo skrb, a ker so te toplice last menihov, (premonštratencev iz Tepla) menim, bodo za bolnega g. dekana vendar poskrbeli njegovi duhovni tovariši, da more tu ostati, če tudi Vi odidete.« Grem torej h č. o. Severinu inšpektorju ali nadzorniku teh toplic, k belemu menihu, kakoršnega smo imeli na gimnaziji v Celju med gg. profesorji. Razložim mu vso stvar in ga lepo prosim pomoči. Čast. o. inšpektor me prav prijazno posluša, potem pa vpraša, kdo da me je k njemu napotil. Povem mu, da g. dr. Ingerisch. »Tako! Zakaj Vas pa on k meni pošilja, ko bi vendar on Vam laglje pomagal, kakor jaz.« »Kako menite, čast. o. inšpektor?« »Gospod doktor Ingerisch je mestni zdravnik. Mesto pa ima lep, nov, bolniški dom' (Krankenheim). Tam ima gospod doktor gotovo še kak kotichek za bolnega gospoda dekana.« »O tem sva že govorila«, zavrnem o. inšpektorju, »a gospod doktor pravi, da bolniški dom je le za bolnike iz mesta (Marijanske Lazne).« »Le pojdite nazaj, pa ga še enkrat prosite.

On je dober gospod, Vam bo gotovo pomagal.«

Vrnem se h gospodu zdravniku, a ta se mi je bil med tem odpeljal k nekemu bolniku. Čakam ga do večera. Ko se vrne, me že od daleč vpraša: »Kako in kaj ste opravili?« »Izvedel sem, da le Vi, gospod doktor, mi morete pomagati!« »Kako neki?« »Čast. o. inšpektor so mi nasvetovali, Vas, gospod doktor, tako dolgo prositi, da vsprejmete bolnega gospoda dekana v ,mestni bolniški dom'.« »Iz srca rad, da bi jaz smel bolnike vsprejemati, a to pravico ima le gosp. župan. Pa dobro! Napisal Vam bom priporočilo in s tem bote šli jutri ob 11ih h gosp. županu. Znabiti Vas pa usliši.« Rečeno — storjeno.

Z vizitnico gosp. dr. Ingerischa v žepu sem šel ves potolažen v najin hôtel, da bi č. gosp. dekanu urno naznanil veselo novico. A kako se prestrašim, ko pridem v najino stanovanje, pa ne najdem gospoda dekana. Nihče ni vedel, kam da so izginili. Napravim se takoj na pot, jih iskat. Obhodim glavne ulice in bližnja šetališča, a gosp. dekana ni nikjer. Noč že pritiska, a vedno jih še ni domu. Bil sem si v nemalih skrbeh, ker sem se bal, do so si kam zašli. Na mah jih zagledam, polagoma migati proti najinemu domu. Hvala Bogu, sem vzdihnil; ko sem jim pa pravil, koliko skrbi so mi bili napravili, so se prav sladko nasmejali in me vprašali, če sem že večerjal. Ko sem jim povedal, da nisem imel ne časa, ne volje, mi odgovorijo: »Jaz

sem pa že večerjal v prav dobri gostilni.« To me je jako potolažilo, ker sem spoznal, da so se gospod dekan že vdomačili v tem raztegnjenem mestu.

Drugo jutro so po zavžitih kozarcih zdravilne vode iz studenca »Kreuzbrunnen« in po opravljenih zapovedanih korakih še mene peljali v omenjeno gostilno, da so mi za mojo skrb postregli z dobro »malco« ali drugim zajutrkom. Med tem se je približala osodepolna 11. ura. Šla sva torej skupaj na »rotovž«, a v dvorano nisem vzel rajnega gosp. dekana seboj, ker sem se bal, da bi njihova bolezen na gosp. župana napravila neugoden utis. Vtopil sem torej sam h gospodu županu na razgovor.

Tedanji župan mesta Marijanske Lazne, g. dr. Herzig po imenu, je bil mož dobrih 60 let, suh, ličen in izvanredno gibčen. »Že vem«, pravi, »kaj Vi želite. Nekega bolnega mašnika bi radi spravili v naš bolniški dom'. Ali bo pa mogel kaj plačati!« »Mislim, da ne bote več tirjali, kakor bode mogel on plačati!« »Kakšne pa ima d. hodke Vaš bolnik?« »Osemsto goldinarjev na leto.« Drugega nič?« »Če vinogradi dobro obrodijo«, pristavim, »potem ima že več.« »Kaj, ima tudi vinograde?« »Da, ima nadarbinske vinograde!« »Koliko pa?« »Menim da osem oralov.« Župan ves zavzet: »Osem oralov vinograda. No, to si bom že dobro zapomnil! (Nisem vedel, da je imel osemnajst oralov vinograda. Takrat bi se šele bil gospod župan

čudil!) Dobro, dobro!« dostavi župan, »izjemoma ga vsprejemem, ker mi ga je gospod dr. Ingerisch toplo priporočil. Zdaj le pojdite, pa si oglejte prostor, ki se mu bo odkazal, če Vam bo všeč. Imel bode Vaš bolnik na svojem stanovanju ravno osem oken.«

Gospodu županu se lepo zahvalim na tej dobrotljivosti in se poslovim, da si greva z gospodom dekanom novi dom ogledat. Najela sva si voz, ker to zdravišče je dobre pol ure od sredi mesta proti kolodvoru oddaljeno. Ko se tje pripeljeva, nama pride že č. s. predstojnica usmiljenk od sv. Križa nasproti ter nama naznani, da so ji že telefonirali najin prihod. Ogledala sva si pritlično dvorano, v kateri bo gosp. dekan stanoval. Bil je takoimenovan »Tagraum«, prostor, kjer se zbirajo hišni bolniki ob slabem vremenu, kadar se ne morejo sprehajati po vrtu. Soba ima na tri strani okno pri oknu — da je bolj solnčna in prijetna. Č. sestra usmiljenka je nama pokazala pa tudi lepo kapelico, v kateri bodo gospod dekan, ko se bodo bolje počutili, lahko sv. mašo služili.

Vse se je nama na prvi hip čudno prikupilo in dopadlo.

Zasedla sva zopet svoj voz ter se peljala nazaj v gostilno Wagner, da sva še malo obedovala, potem pa poravnala svoj ne prevelik račun. Rajni gosp. dekan so me še spremili na kolodvor, od kodar sem se še tisti dan odpeljal proti Konjicam. A moj vozni list me je vodil po grozних ovinkih. Ker je bil sestavljen za

Karlsbad, sem jo moral tje gori ukreniti. Na prvo me pripelja v Heb, potem v Františkovo Lázně (Franzensbad). Ko sem si te ruske toplice bil površno ogledal, sem se še tisti popoldne odpeljal v Karlove Vare. Tam sem našel svojega starega prijatelja, zdaj že tudi rajnega preč. g. dr. Antona Lenz, prošta z Višehrada v Pragi. Ž njim sva se tisti večer in drugo jutro pri zdravilnem vrelecju mnogo razgovarjala. Popoldne sem se pa napotil v zlato Prago, kjer sem ostal le do popoldne drugega dne, ko sem skozi Brno smuknil z nagličem na Dunaj. Ker sem imel na 19. junija napovedan pastirski shod, dne 24. junija se je pa začelo škofovo obiskovanje dekanata konjiškega, se tudi na Dunaju nisem dolgo mudil. Le v Gradcu sem še gredoč izstopil in poročal čč. usmiljenim bratom, v kako varno zavetje da sem spravil svojega dragega prijatelja.

Ostali so, zdaj že pokojni, gospod dekan pri čč. usmiljenkah tisto leto tri tjedne in so pili z obilnim vspehom zdravilno vodo iz bližnjega zdravilnega studenca, kakoršnih je več v tistem kraju. Semtertje so šli še tudi v mesto pogledat h »Kreuzbrunn« ali pa k Ferdinandovemu studencu, da so se bolj razvedrili. Ko se je pa približal čas odhoda, so naznanili č. s. predstojnici, da bodo šli g. župana za račun vprašat. Izkušena sestra jim je pa to odsvetovala, češ, da bo že ona vse to preskrbela. Povpraša toraj g. župana po telefonu: koliko da naj računi odhajajočemu

gospodu dekanu za stanovanje. Gosp. župan odgovori: tri gold. na dan. To se je pa dobri sestri zdelo preveč, ker pokojni gosp. dekan v oni sobi niso bili nikomur na potu, in so vsaki dan čč. sestram in bolnikom služili sv. mašo. Zato odgovori g. županu, da tri gold. bo preveč. Župan odgovori prijazno: »Tedaj naj pa plača le po 1 gl. na dan; pa naj še pride drugo leto k nam!« Tako je bilo potem tisto in nastopna leta, ko so rajni gospod dekan še zahajali v te toplice. Vprašam: Ali ni sv. Anton pomagal, kakor bi si boljše pomoči ne bi bil nihče mogel želeti? — To priobčujem v slavo sv. Antonu padovanskemu.

I m e n i k

a) mnogočastitih gg. duhovnikov, ki so **se udeležili pogreba** raj. preč. gospoda dekana Ivana Skuhala.

- Bohanec Ivan, župnik pri Svetinjah;
Boljkovič Anton, dosl. c. in kr. voj. kapelan pri Kapeli;
Bosina Ivan, kapelan pri Sv. Juriju na Ščavnici;
Caf Jakob, dekan Velikoned. in župnik pri Sv. Tomažu, rojst. fari pokojnikov;
Cajnkari Jakob, rojak, župnik-križnik v Središču;
Ciuha Ferdinand, kapelan v Ljutomeru;
Drofenik Anton, kapelan pri Mali Nedelji;

- Dr. Feuš Franc, profesor bogosl. v Mariboru;
Hajšek Anton, č. kanonik, mestni župnik in
dekan v Sl. Bistrici;
Horjak Janez, kapelan pri Kapeli;
Janžeković Lovro, župnik v Veržeju, spo-
vednik pokojnikov;
Janžeković Vid, kapelan pri Sv. Miklavžu;
Karba Matija, župnik v Zrečah;
Kociper Ivan, kapelan v Ljutomeru;
Kozoderc Ivan, kapelan pri Sv. Urbanu nad
Ptujim;
Kralj Martin, župnik pri Sv. Andražu v Les-
kovecu;
Kunce Ivan, župnik pri Sv. Juriju na Ščav-
nici;
Lončarič Jožef, kapelan pri Sv. Petru pri
Radgoni;
Meško Martin, župnik pri Kapeli, upravitelj
dekanata ljutomerskega;
Meško Jožef, kapelan pri Sv. Juriju na Ščav-
nici;
Meznarič Matej, kapelan pri Sv. Lovrencu v
Slov. goricah;
Mihalič Jožef, kapelan pri Sv. Križu pri Lju-
tomeru;
Murkovič Franc, župnik pri Sv. Barbari v
Halozah;
Osenjak Martin, župnik pri Sv. Petru pri
Radgoni;
Ozmec Jožef, župnik pri Sv. Lovrencu na
Dravskem polju;
Pinterič Franc, naddekan v Radgoni, (iz
sekovske škofije);

Podvinski Anton, beneficiat v Ptuju;
Rahle, Fr. Kalist, usmiljen brat iz Gradca;
Rauter Jakob, kapelan na Pilštanju;
Skuhala Peter, umirovljen župnik-križnik velikonedeljski v Ljutomeru;
Srabočan Anton, provizor ljutomerski;
Stuhec Franc, kapelan pri Sv. Tomažu pri Veliki Nedelji;
Schwinger Albin, župnik-križnik pri Sv. Miklavžu pri Ormožu;
Škamlec Ignacij, kapelan pri Sv. Antonu v Slov. gor.;
Šlander, P. Emeran, benediktinec admonški, oskrbnik pri Sv. Petru pri Radgoni;
Šoštarič Ferdinand, župnik pri Mali Nedelji;
Šuta Alojzij, župnik pri Sv. Marjeti niže Ptuja;
Voh Jernej, kanonik stolne cerkve v Mari boru;
Vraz Anton, župnik pri Sv. Antonu v Sl. g.
Weixl Jožef, župnik pri Sv. Križu poleg Ljutomera, izvršitelj oporoke;
Zadravec Ivan, župnik pri Sv. Bolfenku na Kogu;
Zmazek Franc, župnik pri Sv. Benediktu v Slov. goricah.

b) čč. gospodov **pomočnikov**, ki so v Ljutomeru služili za raj. g. dekana Skuhala:

1. Osenjak Martin, od 12. maja 1883 do 11. februarja 1891;

00000477649

2. Šoštarič Ferdinand, od 4. julija 1883 do 30. julija 1890; od 31. dec. 1885 do 25. marca 1886 so bili provizor;
3. Bohanec Ivan, od 1. julija 1890 do 15. oktobra 1892;
4. Wenig Karol, od 12. februarja 1891 do 24. avgusta 1893, († 6. febr. 1896);
5. Pajtler Ivan, od 16. oktobra 1892 do 27. januarja 1894;
6. Vaupotič Matija, od 25. avgusta 1893 do 3. septembra 1894;
7. Ozmec Jožef, od 29. januarja 1894 do 27. novembra 1897;
8. Brglez Franc, od 4. sept. 1894 do 1. februarja 1900 († 17. maja 1901);
9. Osenjak Matej, od 28. novebra 1897 do 30. januarja 1898;
10. Weixl Jožef, od 31. januarja 1898 do 14. septembra 1899;
11. **Srabočan** Anton, od 15. septembra 1899 do 18. febr. 1903, od tedaj so pa provizor v Ljutomeru;
12. Ciuha Ferdinand, od 2. februarja 1900 naprej;
13. Kociper Ivan, od 1. avg. 1902 naprej.

c) prečast. gg. mašnikov, katere so pokojni mč. g. dekan Skuhala **pokopali** v tej dekaniji za čas svojega 15 letnega dekanovanja:

v Ljutomeru: č. g. Janeza Žnidarič, umirovlj. kapelana od Kapel, vzvečnega dne 18. marca 1889, in čast. gospoda

Alojzija Rožman, umirovljenega kapelana iz Kostrivnice, preminolega dne 22. septembra 1896, (oba jako mlada);

pri Sv. Petru pri Radgoni: mnogoč. g. Jožefa Simonič, dosluž. dekana tega dekanata in umirovljenega župnika od Sv. Jurija na Ščavnici, umrlega dne 12. febr. 1895, in mč. gosp. Antona Belšak, kn.-šk. duhov. svetovalca in župnika od tam, vzvečnelega dne 11. jan. 1901;

pri Sv. Križu poleg Ljutomera: mč. g. Antona Lacko, kn.-šk. duhov. svetovalca in tamošnjega župnika, preminol. 26. aprila 1900, in preč. g. dr. Ivana Križanič, infulovanega dekana stolnega kapitola v Mariboru, kn.-šk konzist. svetovalca, profesorja bogoslovja itd. iz Borec, umrlega v svoji rojstni župniji dne 31. julija 1901, po prav kratki, a silno mučni bolezni.

Oba poslednja gospoda sta bila moja predraga tovariša, posvečena z menoj vred leta 1867. Svetila jima večna luč!

UNIV. KNJIZNICA
jubljana

108171

*****
XXVII